

Eminescu, răsucindu-se în mormant ..

A fost odată ca-n povesti,
A fost, de-ar mai fi iară ,
Din neamuri tracice, regești,
O prea frumoasă țară.

Și era una pe pământ
Și mândră-n toate cele,
Cum e icoana unui sfânt
Și Luna între stele.

Mă doare-n suflet, când privesc
La tot ce se întâmplă,
Și in mormant mă răsucesc
Și cuie-mi intră-n tâmplă .

Eu nu mai simt miros de tei
În viața mea postumă,
Nu văd nici vajnici pui de lei,
Doar mucegai și humă.

Luceferi nu mai strălucesc,
Când țara e o rană ,
Copiii mamele-și bocesc ,
Ca n-au în blide hrană.

Cântat-am graiul românesc,
Această dulce limbă.
Dar astăzi, cei, ce-o mai vorbesc,
Prin alte țări o schimbă .

Degeaba le-am lăsat cu dor
O "Doină", să tresară !
Trecutul nu e viitor
Și viața li-i amară.

Nici harta nu-i ca-n alte dăți,
Din Nistru până-n Tisa.
Moldova-i astăzi jumătăți.
Cât rău făcutu-ni-s-a!

Degeaba scris-am eu scrisori
Din vremuri de urgie,
Și m-am rugat de-atâtea ori,

Mai bine să vă fie.

Avut-am piatră la hotar
Și-n țara noastră singuri
Cules-am holde din brăzdar.
Acum n-aveți nici linguri ...

O, biet popor român sărac,
Cu-o țară prea bogată!
Tu vino-i răului de hac
Să nu ți-o vândă toată!

Și dă-i afară pe străini
Cu toți îmburgheziții,
Să nu-ți mai fie-n alte mâini
Guverne și poliții!

Cu trupe de comedianți,
Numindu-le partide ,
Sunteți românii emigranți
Din Rai în țări aride.

Pierdut-ați banii țării-n vânt
Și-i goală visteria.
Mai dați și ape și pământ
Și vindeți România.

Mihai Viteazu v-a lăsat
O țară mai rotundă.
Voi azi ați scos-o la mezat,
Străinii vă inundă.

Aveți întinsul Bărăgan,
Și nu aveți o pâine.
Aveți și turme și ciobani,
Dar duceți vieți de câine.

Aveți bogații munți Carpați
Și dulcea Mioriță,
Păduri de brazi, ce vă sunt frați,
Și flori în poieniță.

Aveți o deltă ca-n povești,
Vedeți să nu v-o fure,
Atâtea ape, atâția pești
Și nu mâncați nici mure...

Nici vii pe deal nu mai zăresti,
Livezile se-uscară,
Când mărul Țării Românești
Se-aduce de afară.

Nu vine Mircea cel Batrân,
Nici Ștefan de la Putna,
Să vi-l alunge pe păgân,

Cand voi lasat-ati lupta!

Albastrul cerului senin
Se-ntuneca mai tare
De-atatia nouri de venin,
De-atata delasare.

Nu voi a va-nvata de rau,
Ci-ncerc a va-nțelege.
De ani si ani cadeți în hău,
Nimic nu va mai merge.

Ruşine să vă fie-n veac,
Că v-ați trădat străbunii,
De parcă n-ați fi pui de dac,
Ci rude-ați fi cu hunii!

Lasati pe-ai vostri guvernanti
Să vă înece-n smoală,
Să fiți doar simpli figuranți
În țara voastră goală...